

Ερρίκο και να τον κάμη νάριση της υποψίας, που του είχαν γεννηθή, ο Άγγλος εκάθησε με απαθεία στην πολυθρόνα του πάγκου κ' έβρόναζε:

— Ο πάγκος έχει πεντακόσια ναπολεόνια!

— Τα πηγαίνω εγώ άσθάλ! έδγλωσαν ο παρακαθήμενος.

Ο ψευτο-κόμης Ρουσόσκη έμοίρασε χαρτιά κατά τους κανόνες του μπακαρά κ' έχασε τα πεντακόσια ναπολεόνια.

— Άλλα πεντακόσια! έπτε με την ίδια απαθεία.

Το αποτέλεσμα που έπεριμενε ο κλέπτης απ' αυτό το κόλπο, έπήλθε: Ο μικρός Ερρίκος Δαλλινύ, που πρώτη φορά έδλεπε τόσο μεγάλο παιγνίδι, έσάστισε όταν του εξήγησαν, ότι ο άνθρωπος εκείνος, που εκάθητο στη μέση, έχασε δέκα χιλιάδες φράγκα σε μια στιγμή και χωρίς να δείξη την ελαχίστη συγκίνηση.

Μπορούσε ποτέ, ο παραλής αυτός, που έβγαζε τα χιλιάδικα μάτσο από το πορτοφόλι του, να ήταν ο άνδρας της αδελφής του, ο πτωχός υπάλληλος της «Ιατρικής Ζωής» με τον μικρό μισθό, που μετά βίας διατηρούσε το σπίτι του;...

Ενώ έπαιζε ολοένα, ο Άγγλος δεν έπαυε να παρατηρή τον Ερρίκο, για να διαβάξη στο έκφραστικό πάντα πρόσωπό του της σκέψης και της έντυπώσεως του. Ήταν πολύ ευχαριστημένος για το αποτέλεσμα, όταν ξαφνα συνέβη κάτι, που του τα έχάλασε πάλι όλα:

Στη σάλα του παιγνιδιού έκανε ζέστη πολλή. Ο Άγγλος έστενοχωρήθη και ιδρωσε φοβερά. Άλλα μολονότι η σθάνετο τον ιδρώτα να τρέξη κάτω από την περούκα του και τα ψεύτικα γένεια του, εξακλούθησε να παίξη, ως να τελειώσουν τα χαρτιά. Μια στιγμή μόνον έβγαλε το μαντήλι του κ' έσκούπισε τα ύγρα και κόκκινα μάγουλά του.

Ο μικρός Ερρίκος, που εκείνη τη στιγμή έστέκετο από πίσω του, είδε καλά επάνω εις το λευκό μαντήλι μερικά στίγματα κοκκινωκίτρινα, που σαν ήθοποιός, τα έγνώρισε αμέσως.

Ήταν από την πάστα εκείνη, που μεταχειρίζονται οι ήθοποιοί, για να ενώνεται φυσικά η άκρη μιας περούκας ή μιας ψεύτικης γενειάδας με το δέρμα του μετώπου ή των παρειών.

Δεν είχε κάμη λοιπόν λάθος προτήτερα: Ο άνθρωπος που είχε μπροστά του, ήταν μεταμορφωμένος. Είχεν αλλάξει το πρόσωπό του, καθώς και τη φωνή του, καθώς και όλη του την ύπόσταση. Δεν ήταν ο κόμης Ρουσόσκη. Ήταν ο Άγγλος, ο άνδρας της αδελφής του. Γι' αυτό τώρα ο Ερρίκος ήταν βέβαιος, βεβαίτατος!

Μόλις έσχημάτισε αυτή την βεβαίτητα, του ήλθε να όρμηξη επάνω του, εκεί μπροστά 'ς όλο τον κόσμο, να του αποσπάση τα ψεύτικα γένεια και τα μαλλιά και να τον ρωτήση τί γύρευε στην Οστανόη και που τα βρήκε τόσα χρήματα, για να τα χάνη άλύπητα στο παιγνίδι.

Δυστυχώς ο μικρός δεν έτόλμησε να το κάμη—που θα ήταν και το καλλίτερο, — αλλά εκύτταξε γύρω του για να εύρη τον Καντινιώ, να του ανακοινώση την ανακάλυψη που έκαμε και να ζητήση την συμβούλη του.

Ο γέρο-ήθοποιός, που δεν τον ένδιέφερε καθόλου το παιγνίδι, είχε μείνη στην τσάρατα και συνωμιλούσε με μερικά μέλη του Όμιλου.

Άμα είδε το παιδί ξαναμμένο και ταραγμένο, ανήσύχησε.

«Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο κόμης Ρουσόσκη...»

— Τι έχεις, Ερρίκος; τον ρώτησε σιγά. Μην είσαι άρρωστος;

— Όχι, αποκοιθήθηκε ο μικρός' άλλ' ανακάλυφα κάτι φοβερό. Έλάτε μαζί μου, δάσκαλε, έλάτε γρήγορα!

— Μα τί συμβαίνει λοιπόν;

Ο Ερρίκος τραβούσε τον φίλο του προς τη σάλα του παιγνιδιού και συγχρόνως, μ' ασυνάρτητες φράσεις, του έξηγουσε:

— Ο πρόεδρος, ο κόμης Ρουσόσκη, δεν είναι ο κόμης Ρουσόσκη... Είμαι βέβαιος, είναι ο γαμπρός μου, είναι ο Άγγλος...

Ο Καντινιώ σήλωσε τους ώμους. Άλλά ο μικρός επέμεινε:

— Τώρα θα το ιδήτε και σεις... Είναι βαμμένος κ' έχει ψεύτικα γένεια και μαλλιά... Το μαντήλι του είναι καταλερωμένο... ξεβάρε από τον ιδρώτα... τα γένεια του είναι μεταποτισμέ-

να... Θα ιδήτε σεις και θα καταλάβετε αμέσως.

Όταν έφθασαν στη σάλα, ο μπακαράς εξακολουθούσε, αλλά ένας άλλος κύριος έκανε τώρα πάγκο. Ο Καντινιώ ρώτησε που είναι ο κόμης Ρουσόσκη, αλλά του είπαν, ότι έπηγε να κοιμηθή, επειδή επρόκειτο να φύγη πολύ πρωί με κάποιο τραίνο.

Απερίγραπτη ήταν η φύρα του μικρού Ερρίκου. Άκόμη μια φορά, ο έχθρος του γλυστρούσε χωρίς να τον ξεμασκαρέψη. Άκόμη μια φορά, έπρεπε να μείνη στην άμφιβολία, με υποψίες μόνο, που του τής εκλόνηζε ή λογική του Καντινιώ.

Ο γέρο-ήθοποιός που δεν έννοούσε να πιστέψη τέτοια παραμύθια, έπιασε τον μαθητή του από το μπράτσο και τον τράθηξε έξω, ένω του έλεγε:

— Πάμε τώρα να κοιμηθούμε και μαζί. Κι' αλήθεια να είναι αυτά που μου λές, τέτοια ώρα, δυό από τα μεσάνυχτα, δεν μπορούμε να κάμουμε τίποτε. Δεν ξέρουμε ούτε καν το σπίτι αυτού του ψευτοκόμητος Ρουσόσκη. Σου υπόσχομαι όμως ότι αύριο, θα ξαναόλω ετόν Όμιλο και θα εξετάσω. Σου το υπόσχομαι.

Ο Ερρίκος ήσύχασε κάπως μ' αυτή την υπόσχεση κ' ακολουθήσε τον δάσκαλό του στο ξενοδοχείο, όπου επρόκειτο να κοιμηθούν. Ήταν σχεδόν πρωί, όταν έφθασαν. Ο μικρός ήταν τόσο κουρασμένος, ώστε έπεσε στο κρεβάτι του κ' αποκοιμήθηκε, χωρίς καλά καλά να γδυθή.

Στόν ύπνο του, σά σε όνειρο, άκουσε τον Καντινιώ που του φώναζε από την πόρτα:

— Αύριο στής δυό έχομε δοκιμές. Άχ, τί μαγγανοπήγαδο το επάγγελμα μας! Στιγμή δεν μπορούμε να ήσυχασαμε. Καλή νύκτα, μικρέ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Στόν ύπνο του πάλι, το μισημέρι, ο Ερρίκος άκουσε τη φωνή του δασκάλου του:

— Έ, ξύπνα!... Είναι ώρα!... Πρέπει να σηκωθείς!

Άμέσως ο μικρός πετάχθηκε όρθιος. — Ά ναι, είπα, έχομε δοκιμές... το θυμόμυαι. Μια στιγμή, δάσκαλε, να συγυρισθώ και πάμε μαζί.

— Καλά. Σε περιμένω στην τραπέζα.

Ο Καντινιώ και ο μαθητής του επρογευματίσαν γρήγορα-γρήγορα, χωρίς σχεδόν να μιλήσουν για τα χθεσινά όραδυνα, κ' έπηγαν κατόπι στο θέατρο.

(Έπεται συνέχεια)

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΓΑΤΟΣ

(Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 111)

[Σάν παραμύθι]

Και τον έδιωξε με χονδρές πέτρες. — Φεύγα, χάσου, να μη σε ιδώ, θηρίον!...

Ο γάτος έφυγε κακιωμένος και χάθη μες στο σπίτι.

* *

Την άλλη μέρα, όπως πάντα, μετά το φαγητό, η γρηά ήλθε και κάθησε στη συνηθισμένη θέσι της, στη σιά. Πίσω της εθάνει και ο γάτος με τεντώματα τεμπέλη και κάθεται στο τελευταίο σκαλί.

Μά ξαφνικά, ώ! Θεέ μου, ένα παράπονο τρανό δγήκε μέσ' από την καστανιά.

Η καρδερίνα, η μάννα των πουλιών που έφαγε, στεκόνταν κουρνιασμένη πλάγι στην άδειανή φωλιά. Γνώρισε τον κλέφτη, τον φαγά των παιδιών της. Και του στέλνει μια φωνή, κάτι σαν «κού-κού!» εξακολουθητικό, μια φωνή που θάταν αδύνατο να παρασταθή. Χωρίς άλλο θάλεγε: «δός μου τα μικρά μου, δός μου τα παιδιά μου!»

Και το παράπονο αυτό που εξακλούθει άργε-άργε και διαπεραστικό, όλο το ίδιο πάντα, αυτός ο αναστεναγμός γεμίζει τον αέρα με μια λύπη, που τα πλατώνει όλα σαν μια πυκνή καταχνιά που απλώνεται, απλώνεται.

Τάλλα πουλάκια του περιβολιού σπαίνουν όλα' θάλεγες πώς και τα φύλλα σταμάτησαν, πώς τα άνθη σκύβουν τα κεφαλάκια τους και κρύβονται οι πεταλούδες.

Γιατί δεν είναι μόνχα παράπονο πουλιού αυτό που ακούγεται. Είναι παράπονο μητέρας. Και γι' αυτό θαρρείς πώς όλα κλαίνε μαζί με τη μάννα καρδερίνα: και ο ήλιος, και τα δένδρα και ο ουρανός. Γιατί με τον ίδιο τρόπο κλαίει κάθε μάννα στόν κόσμο, σαν πάθη κάτι το μικρό της, πόνε ή ζώη και ή χαρά της. Κι' όλα τότε λυπούνται μαζί της.

Οι γάτοι δεν καταλαβαίνουνε την γλώσσα των πουλιών, μα ο Τίγρης κατάλαβε αμέσως τί του έλεγε η καρδερίνα, σαν νάταν η μάννα του ή ίδια που του φώναζε «Κού-κού!, δός μου τα παιδιά μου, δός μου τα μικρά μου».

Έρριξε μια γρήγορη ματιά ψηλά στην καστανιά και τώρα καμώνεται πώς δεν άκούει, στρέφει και κοιτάζει κατά τα δέντρα και της μύγες που πετούν κει κάτω, μισοκλεί τα μάτια του και φαίνεται σαν να μετρά τα λουλούδια που σκύβουν παράπερα.

Μ' άγαλι' άγάλια κι άθελα, αναγκασμένος από το άδιάκοπο μοιρολόγι της

καρδερίνας, στρέφει τα μουστάκια του κατά το δέντρο, σκύβει το κεφάλι και μυρίζει προσεκτικά την πέτρα της πορτοσκαλας στα πένια του. Άλλά το χαροκαμένο το πουλί δεν παύει. Και σε λίγο πάλι ο γάτος ξανασηκώνει το κεφάλι του, γιατί πρέπει να κοιτάξη, πρέπει ν' άκούση, πρέπει να μείνη εκεί τιμωρία με τα μάτια στυλωμένα στην καρδερίνα, που οι φωνές της τον κοιματιάζουν.

Μοιάζουν σαν τόσες βελόνες που κάθεται κίνημά του βαθιά μπήγει μες στο σώμα του και του φέρνουν ανατριχίλες στη ράχη.

Οι τρίχες του αναστηκόνονται σαν το χορτάρι του κάμπου στόν άνεμο. Και την καρδιά του σφιγγει αυτή ή λύπη όλων των πραγμάτων γύρω του και τον βαδανίζει άπίστευτα.

Άνοίγει το στόμα να φωνάξη, μα δεν έχει φωνή. Θέλει να γυρίση το κεφάλι, να μην άκούη. Του είναι αδύνατο. Πρέπει ν' άκούση. Και πάλι ανατριχιάζει.

Και τότε, δυστυχισμένος, αδύνατος, παρακαλεστικό άρθρώνει νιαούρισμα στην κυρά του.

— Άχ! γλυτωτέ με σύ, σε παρακαλώ, πές της να σωπάση.

Η γρηά, που άκούει και κείνη δακρυσμένη το πουλί, άηστε το κέντημά της να πέση και άκούμησε τα χέρια της στα γόνατα. Κουβά λυπητέρα και σοδρα το κεφάλι της και στο παρακάλιο του γάτου άπαντά υποκωφα:

— Όχι, έχι. Τίγρη, έφαγες τα μικρά της.

Τότε πιά ο Τίγρης έκοψε κάθε έλπίδα και καρφώθηκε στη θέσι του.

Έξαφνα προσκαθεί πάλι να ρίξη λοζά το κεφάλι του. Μα με τρομερή ανατριχίλα αδλακωνεται ή ράχη του. Ζαρώνουν και κολνούν τ' αυτιά του. Φοβάται!

Κ' έχει δικίο: γιατί ή κρυγή της καρδερίνας άλλαξε. Είναι θυμωμένη τώρα. Φοβερίζει με όρμη άκράτητη.

— Ά, δε θέλεις να μου δώσης τα μικρά μου; Στάσου έσύ!

Όλα γύρω αναστατώνονται.

Μα σαν αυτή την φωνή να περιμένε, νά, ένα πουλί έρχεται και κουρνιαζει πλάγι στην καρδερίνα. Είναι ο πατέρας.

— Σύρε, πήγαινε, του φωνάζει ή μητέρα.

Και κείνος έρεθισμένος πετā, φέρνει ένα γύρω τον γάτο και ξαναγυρίζει στο κλαδί του. Ο γάτος, μ' όλο που κλεί τα μάτια του, τον είδε και τρομαγμένος δεν το κουνά. Άκούσε την σιωπή των φτερών, ένιωσε καλά το χτύπημά των.

— Σύρε, πήγαινε!

Και ο πατέρας ξαναπιάνει τους γύ-

ρους του πάνω από τον Τίγρη που δεν κοιτά να κουνηθή, γύρους όλο πιο στενούς, που σημαδεύει θαρρείς το πουλί τον γάτο, και λογαριάζει τόσο απόστασι που τον χωρίζει κάθε τόση. Νά το τώρα στο χαμηλότερο κλαδί, σε λίγο στο κάγκειλο, να τώρα στο πλαγινο σκαλί.

Ο γάτος που καταλαβαίνει, χαμηλώνει το κεφάλι, αναπνέει με δυσκολία σαν να τον μαγνητίζει της καρδερίνας ή φωνή.

Και ξαφνικά, ναι αληθινά, το μικρό πουλάκι, αυτό που δεν είναι ούτε ίτα μ' ένα καρυδάκι, ρίχεται στο κεφάλι του γάτου άνωμεσα στ' αυτιά και άνά σου και τούτη, να σου και κείνη, φωνή, φαγά των πουλιών, του άρχίζει κάτι τσιμπιές στη μύτη, στο κεφάλι, μα κάτι τσιμπιές τρομερές: «νά! νά! κακέ, να μάθης να τρώγης τα μικρά πουλάκια.»

Και αφού τον έτιμώρησε, ξαναπετā πάλι πλάγι στη σύντροφό του.

Σιωπή μεγάλη. Όλο τη περιβόλι κοιτάζει τον γάτο. Εκείνος, νικημένος, νοιώθει πώς όλοι, όλη ή πλάση είναι καταπάνω του. Δεν μπορεί πιά να μείνη στο φως της ημέρας και άθλιος, με σκυρτό κεφάλι, χαμηλωμένη ουρά σαν κατάδικος, χώνεται βιαστικά στο σπίτι, κρύβεται σε μια σκοτεινή γωνιά.

Ένα μίνα τώρα, ύστερα από το κακούργημα τακτικά γινότανε αυτή ή ιστορία. Μόλις πρόβαινε ο Τίγρης το άπτεγμα στο κεφαλόσκαλο, για να κατεβή στο περιβόλι με την κυρά του, σαν να τον περιμένε ή καρδερίνα, άρχιζε από την καστανιά το ίδιο της παράπονο που τον κάρσωνε στη θέσι του, να το άκούση με σκυρτό κεφάλι άκίνητος. Έφθανε κατόπι ο πατέρας και άρχιζε να φέρνει βόλτες γύρω του. Μα δεν περιμένε πιά άλλο ο γάτος. Άμέσως χωνότανε στο σπίτι.

Στα ύστερνά δεν είχε πιά ούτε το θάρρος να βγή ως το κεφαλόσκαλο. Έκανε δυα-δυό βήματα έξω από την πόρτα, αντίκρυζε όμως την καρδερίνα στην καστανιά και... όρρωο πίσω.

Μα ή καλή καρδερίνα ξαναύρε τα παιδιά της, ξανάφτιασε τη φωλιά της. Τα έβλεπε αυτά ο Τίγρης από πάνω από το κατώφλι της πόρτας και μια μέρα τέλος κατάλαβε πώς συχωρέθηκε. Μπορεί πιά τώρα να κάθεται στο κάτω σκαλοπάτι, πλάγι στην καλή γρηούλα, την κυρά του που κεντά στόν ίσκιο.

Η καρδερίνα δεν παραπονιέται πιά. Και από τη φωλιά, όπου το κεφαλάκι της μόλις προβάλλει, κοιτάζει τον γάτο χωρίς φόβο, χωρίς κακία. Και ο γάτος που φρονιμύψε, συλλογίζεται βαθιά. Συλλογίζεται πώς μια μητέρα καρδερίνα, τέση δά μικρή, είναι πιο δυ-

νατή από ένα γάτο ώπλισμένο με νύχια και με δόντια σουδλερά, όταν είναι να τιμωρήσει κάποιον που πείραξε τα μικρά της.

Συλλογίζεται ακόμη αυτό το κάτι που τυραννεί τους κακούς γάτους που τυχαίνει να φάνε τ' άκακα πουλάκια...

Μά να ο πατέρας που φέρνει κανένα σκυλοκεφάλι στα μικρά. Η μητέρα παραμερίζει για λίγο και κάτι μικρούτσικες μυτίτσες κινούνται μέσα στη φωλιά με χαρούμενα ξεφωνητά.

Ο Τίγρης κλωμώνεται πώς κάποιο θόρυβο άκουσε κατά το σπίτι. Από περιέργεια χωρίς άλλο σιγγογυρνά να ιδεί καλύτερα, κ' έτσι βρίσκεται με τη φάχη γυρισμένη προς την καστανιά...

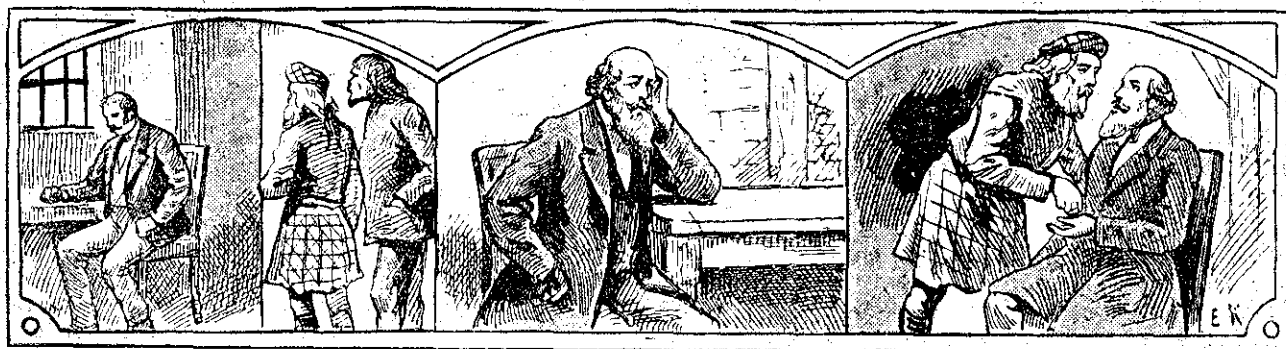
Κατά τον S. Grapier Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ο μεταμορφωτής ίσχυρίζετο, τωόντι, ότι εις την τσέπην εκείνην ο σύντροφός του είχε ευρη νομίσματα

χρυσά· ενώ αυτός δεν τῷ είχε δώσει, ως μερίδιόν του, παρά ελίγα ασήμενα.

— Πάλι; έμμορμούρισε ο Σίμων. "Α, μ' αυτό, Ράλφ, δεν υποφέρεται. Θα με κάμης να χάσω την ύπομονή!

— Καλλίτερα γάδινες ό,τι χρυσάδες σε μένα και σε τους φίλους.

— Χρωστώ; εγώ σάς χρωστώ; Μά έχετε λάθος! Αυτά τα χρήματα τα μοιράστηκα μαζί σας τιμιώτατα!

Ο Ράλφ έγέλασε χωρίς να θέλη, ακούων τον ληστήν να όμιλή περί τιμιότητος.

— Φθάνει, έψιθύρισε· θα εξηγηθώμε άλλη φορά. Προς το παρόν, πλήρωσε την καρμυόζα αυτού του πτωχού, αφού σου ήλθε διάθεσις να κάμης ένα καλό.

— Και τί νομίζεις; έκαμε ο Σκυλοκεφάλος· έχω είμαι καλός άνθρωπος, έχω καρδιά.

— Με συγχωρείτε, είπε τότε ο γέρον άπειραχός. Εγώ δεν παίζω μόνο καρμυόζα· ξέρω και κάτι άλλο.

— Τί άλλο;

— Διαβάζω την τύχη του ανθρώπου στο χέρι του και, μπορώ να πω, δεν γε-

λιέμαι ποτέ. Θέλετε να δοκιμάσετε;... — Αυτό είναι έκτακτο! ανέκραξε ο Σκυλοκεφάλος. Έλα λοιπόν, γέρο, πές μας την τύχη μας, αλλά πρόσεξε να τη διαβάσης κλάι...

— Έγνοια σας, θα σας ευχαριστήσω! ύπεσέθη ο χειρομάντις.

Και άμέσως εξήτασε με προσοχήν τα χέρια του Σκυλοκεφάλου και του φίλου του και δια καθένα είπεν από μίαν καλήν προφητείαν.

— Μήπως διαβάσεις και το παρελθόν; ηρώτησεν ο Σκυλοκεφάλος, άστει-ευόμενος. Πού ήμουν πρό εξ μηνών;

— "Όχι· έδω' άπεκρίθη ο χειρομάντις· και τα οικονομικά σας τότε δεν ήταν τόσον άνοηρά...

— "Αλήθεια!.. Και τί άλλο βλέπετε στο χέρι μου;

— Έχετε μεγάλη επιθυμία να πάρετε μιάν κόρη που αγαπάτε.

— Και θα την πάρω; ηρώτησε με ζωηρόν ένδιαφέρον ο ληστής.

— Θα την παίρνατε άμέσως, αν δεν υπήρχε κάποιο εμπόδιο... Ένας συγγενής της που δεν θέλει, ο πατέρας, νομίζω...

λις την εκύτταξε μίαν στιγμήν· σάς άπειλει κίνδυνος θανάτου!

Κ' έπωφελοόμενος από την ταραχήν που έπροξένισαν αυτοί οι λόγοι, έσκυφεν άπαρανήρητος εις το αυτί του "Αμερικανού και του έψιθύρισε, ενώ του έβαζε συγχρόνως εις το δεξιόν του χέρι, ένα πακετάκι:

— Πάρτε αυτό και κάμτε κατά την έδηγία που θα βρωτε γραμμένη μέσα! Είμαι ο Μωρίς Ζιλλάρ!.. Κάμτε όπως σάς λέγω και θα σωθήτε!

Ο "Αμερικανός άνεστρίφησε. Δεν παρεξηγήθη όμως η ταραχή του, από τον Σκυλοκεφάλον, μετά την αποκάλυψιν που τῷ έγινε πρό ελίγου.

— Θα συμμορφωθώ, έψιθύρισε ο Χόλκερ, ώχρότατος, θλίβων την χείρα του νεαρού ντέκετιβ.

Ο Σίμων τότε του εξήτησε και άλλας προφητείας. Και δια να τον ευχαριστήση, ο Μωρίς Ζιλλάρ εξηκολούθησε:

— Η κόρη αυτού του τζέντλεμαν, θα ύπανδρευθή έντός ελίγου.

Ο Σκυλοκεφάλος έχαμογέλασε κατευχαριστημένος.

"Όταν εισήλθαν εις το δωμάτιον του μαρκησιού Δερνύ, ο Μωρίς Ζιλλάρ δεν ήμπορεσε να καταστείλη κίνημα άλγεινής έκπληξσεως, βλέπων πόσον ο δυστυχής άνθρωπος ήτο καταβεβλημένος.

Τα χαρακτηριστικά του είχαν άλλωσθι κ' επί της εύγενούς μαρρής του έφαιναντο τὰ ίχνη της βαθείας θλίψεως, που τῷ έπροξένει· η αιχμαλωσία εκείνη. (Έπειτα συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΘΑΛΑΣΣΟΠΑΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΣΟΥΠΙΑ

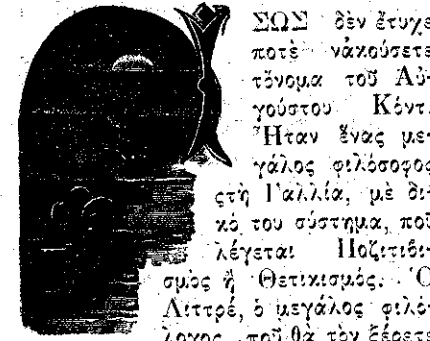
Δεν δυό θαλασσοπατία Στην πολύποδη σουπιά; —Τί κι' αν έχω; εσύ τάχα Τόσα στο κορμί κουπιά; Κι' έμεις μόνο δυό μονάχα Ποδαράκι' αν έχωμε; Στά νερά σου τρέχουμε Πιο πολύ από σένανε Κι από τον καθένανε... — Βάζου' ένα στοίχημα; — Βάζουμε! — Τ' άντημα Θάνα, που θα γάστε, Και μην το ξεχάσετε: Δε θα μάς περάσετε!... Το μελάκι άμέσως χύνει Φθίγει, γάσεται κι' άφίνει... Σαστισμένα, Τα καμένα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η "ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ,,

Αγαπητοί μου,

ΣΩΣ δεν έτυχε ποτέ νακούσετε τόνονμα του Αύγουστου Κέντ. Ήταν ένας μεγάλος φιλόσοφος ετη Γαλλία, με δικό του σύστημα, που λέγεται Ποζιτιβισμός ή Θετικισμός. Ο Λιττρέ, ο μεγάλος φιλόλογος, που θα τον ξέρετε από το περίφημο Λεξικό του, ήταν ο παδός του Κέντ. Μία νέα επιστήμη, που θα την άκούσετε πολλές φορές, η Κοινωνιολογία, έθεμελιώθη πρώτα πρώτα από τον Κέντ. Ο φιλόσοφος έκαιον αυτός σκέφθηκε κάποτε να ιδρύση και μία νέα θρησκεία, την Ποζιτιβιστική ή θρησκεία του "Ανθρωπισμού. Κ' έπρότεινε, αντί Θεού, να λατρεύεται η "Ανθρωπότης, όλη μαζί, θεορομένη ως ένα Μέγα και Γ' πέρτατον "Όν. Έκαμε μάλιστα και το Καλαντάρι, το Έορτολόγιον της νέας θρησκείας, ένα περίεργο Καλαντάρι, όπου, αντί προφητών και μαρτύρων, βλέπει κανείς ώς αγίους τους μεγάλους άνδρας, τους εύεργέτας της ανθρωπότητος, φιλοσόφους,

ποιητάς, επιστήμονας, έφευρέτας κτλ. "Όπως δηλαδή έχωμε τώρα του αγίου Ιωάννου ή του αγίου Δημητρίου, θα είχαμε του "Ομήρου, του Δισχυλού, του "Αρχιμήδους, του Γουττενμπεργίου, του Σαίξπηρ, του Δάντου, του Φούλτωνος, του Φραγκλίνου, του Έδισων, και πάσι λέωντας.

Έγνοείται ότι η νέα αυτή θρησκεία, αφού είχε κάποτε καμμία εκατοστή έπαδούς, ετι Παρίσι και ετι Λονδίνον, έσβυσε. Δεν ήταν εύχολο, βλέπετε, νάντικατασταθή ο Θεός μας και ο Χριστός μας με τίποτε. Ο Μετονικώφ ειπε σήμερα ένας μεγάλος επιστήμων, για τρέας, μικροβιολόγος. "Σ όλα τα επιστημονικά τον άκούνε με τρυφή έμπιστοσύνη. "Όταν όμως ειπε να λατρεύουμε αντί Θεού την "Επιστήμη, δεν τον άκουσε κανείς. Γιατί μόνο Θεός δεν είναι η "Επιστήμη. "Ετσι και η "Ανθρωπότης, το Μέγα "Όν του Αύγουστου Κέντ, άπεροίρησε μετά πολλών έπαίνων.

Ξέρετε τώρα πώς θυμήθηκα την "Ανθρωπότητα του Κέντ; "Επειδή έμαθα, ότι ιδρύθη ετάς "Αθήνας το πρώτο Νοσοκομείον... Ζώων. Είναι στρατιωτικό κ' έγινε για τα κτήνη. — τάλογα, τα μουλάρια, τους σκύλους κτλ. — του στρατού. Σας φαίνεται βέβαια παράξενο και άπορητε πώς ένα τέτοιο Νοσοκομείο μού θυμίσε τον Κέντ. "Αλλά θα το βρήτε φυσικό, άμα σάς πω πώς ο Κέντ έθεωρούσε αυτή την "Οντότητα που λέγεται "Ανθρωπότης.

Κατά τον μεγάλο λόγιον φιλόσοφο, η "Ανθρωπότης δεν περιλαμβάνει όλους τους ανθρώπους· αλλά μόνο τους καλούς και τους χρητίμους. Περιλαμβάνει όμως και τα κακά ζώα, τα χρήσιμα ετην κοινωνία, τάναγκαλά ετην άνθρωπο. Η θρησκεία του Κέντ δεν εστάθηκε η αντίληψις του όμως αυτή για την "Ανθρωπότητα, στέκεται. "Όλοι σήμερα το παραδέχονται, ότι από τους άρχηστους και βλαβερούς ανθρώπους, πολύ περισσότερο άξίζου την άγάπη μας και την φροντίδα μας τα κακά και χρήσιμα του κοινωνικού Συνόλου, αφού πλάσματα του Θεού είναι και αυτά, και συνεπέρουν ετην εύζωία, στην πρόοδο, ετην πολιτισμό. Το άλογο, το μουλάρι, ο σκύλος, η γάτα, ο τάρανδος γι' άλλους λαούς, η καμήλα, το καμηλοπούλι, και όποιο ζώο, τετραπόδο ή πτηνό, μπορεί νάχη μιάν χρησιμότητα, άξίζει για την κοινωνία όσο σχεδόν κ' ένας άνθρωπος... χρήσιμος. Γιατί από τον άχρηστο, άξίζει βέβαια πολύ περισσότερο.

Αυτή είναι η βάσις της άληθινής ζωοφιλείας. Αυτή η αντίληψις πρέπει να μάς κάμνη καλούς, μαλακούς κ' εύσπλαγχνικούς προς τα ζώα. Και γι' αυτό δεν πρέπει να μπορούμε που γίνονται τώρα

και Κτηνονοσοκομεία. Μερικοί κουνούν το κεφάλι τους και λένε: "Ωχ, αδελφέ, έμεις δεν έχωμε νοσοκομεία για τους ανθρώπους, και θα κάνουμε για τάλογα; "Αλλά δεν έχουν καθόλου δικηο. Τάλογα, καθώς είπαμε, άξίζου περισσότερο από κάποια λογικά. Και όπως τα τρέφουμε για να ζούν και να χρησιμοποιούν, χωρίς να διαμαρτύρεται κανείς, έτσι μπορούμε και πρέπει να τα περιποιούμεθα άρρωστα, για να μην πεθαίνου. Είναι κι' αυτά μέσα στην "Ανθρωπότητα. "Όταν έξαφνα, μιάν πάλις έχη πενήντα χιλιάδες κατοίκους και δέκα χιλιάδες χρήσιμα ζώα, μπορεί να λογαριάζεται μ' εξήντα χιλιάδες κατοίκους, και τελειώνει.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε "Οδηγόν Συνδρομητοῦ", Κεφ' ΑΒ']

α) Μαγική Εικόνα

Είνε ο Τζέιμς από τη συμμορία του Σκυλοκεφάλου και τόβαλε στα πόδια, γιατί κάπου είδε τον Μωρίς Ζιλλάρ. Τον βλέπετε και σεις τον φίλο μας ντέκετιβ;

β) Παίγνιον

Έστάλη υπό Δημ. Λαχανά.

Table with 4 columns and 3 rows of Greek letters: ΠΑ, ΣΟ, ΒΗ, ΠΑ; ΜΑΣ, ΡΑΣ, ΡΑΣ, ΜΟΣ; ΛΑ, ΛΩ, ΧΟΣ, ΛΑ

Να συναρμολογηθού αι συλλαβαί ώστε ναποτελεσθού τα όνόματα τεσσάρων ποιητών της Νεωτέρας Ελλάδος.

γ) Δια τους Γαλλομαθείς

Έστάλη υπό της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου

Le moi deluge après

Να μετατεθού αι λέξεις αύται, ώστε ναποτελεσθί μιάν παραομία.

Άήλωσις: Αι λύσεις—όσωνδηόποτε. Ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, —συνοδεύονται άπκριτήτως υπό ενός μόνου δεκαλέπτου καθρού γκαμματισμού.

Δύσεις του 13ου φύλλου

α.) "Αριστειδης, Μιλτιάδης, Φωκίων, Έπαμεινώνδας. —β.) Une joie secrete n' est jamais une joie complete.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 154ου Διαγωνισμού Λύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της 1ης Μαΐου. Αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, εφ' όσον δεν έχουν ακόμη δημοσιευθή.

172. Δεξιόγραφος

Μαλλία μονάχα ἐπρόθεσα Σε μίαν ἀντωνυμία Καί γὰ νὰ βρῶ τί ἐγίνε, Ἀνοίγω Ἀστρονομία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδῆας.

173. Συλλαβόγραφος

Ἀγωνία προσωπική Μὲ ποταμῶν ἐνώθηκα Καί πόλις ἀστατική Ἀρχαία ἐφανερώθηκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηγαγιμένου Ἡπειρώτου

174. Αἶνιγμα

Εἰς τῶν Κενταύρων τὸ ἀσπικόν μου, Δέξῃρον ὄραϊον τὸ θηλαζόν μου,

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώιδος τῆς Αἰγῆς

175. Πυραμῖς Ἀντιστραμμένη

* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Ἴονίου. * * * + * * * = Δένδρον. * + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. + Οἱ σκαυροὶ κατοικίδιον ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροιστοῦχοῦ Ἀρχαῖος

176. Παιῶ

+ + + + + = Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.

* * + * * = Ἀγγεῖον.

* * + * * = Μεγαλόνησος.

* * + * * = Ποτόν.

* * + * * = Νῆσος τοῦ Ἴονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντιάς.

177-179. Συμπληρώσεις Φράσεων

1. — τὸ κέρδος.

2. — τὸ πᾶν.

3. — τὸ μέλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰακώ Πατριδῶς

180-184. Μαγικὸν Γράμμα

Ἐν ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τὸν αὐτὸν λέξῃς:

Νότιος, δίσιος, βῆσιος, ἀδάσιος, νέσιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τὴν Εὐθὺν τῆς Μάννας

185. Μισοστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ μετὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, ἀποτελοῦν εἶδος Πνευματικῆς Ἀσκήσεως: ἡσῶσις, νύξις, ἔγξις, διάφορα, ἀνατολή, ἐλάτιος, ἐμπρός, ἰσχυρός, ἄλλος, δέσιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

186. Φωνηεντόλιπον

σ - ῥῶς - ς - τν - προν - κ - τξ - ς - τν - κλσν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

187. Γρίφος

Ἰράπ δι δὲ Ἰράπ ραπ τι δὲ Μάτα Ἰράπ δι δὲ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλ. 49 καὶ 50

603. Ἀρχαῖος (ἀρχ, ἰός, ῖς) — 604. Τῆνος - κῆνος — 605. Πῆς - Πῆν. — 606. Πόσιος - κῆσιος (τὸ ψυχρὸν κλάμα καταργεῖται, ἐπιπλεῖ ἐθροισμένη λαλῶσα μὴν.) — 608. Ἀνός - ἰός = ἀν + (τιμή - μή) = τί + (Πῆσιος - ς) = πῆ

+ (ιαρός - ἰός) = Τρός = ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. — 609. Ἡ Καθὴ (καθῆ) Διαθήκη. — 610. ΔΑΞΑΝΔΡΟΣ (ἄξιος, ἀξίος, εὐτυχῆς, εὐχῆς, ἄσπερος, Νίος, Δάξας, Ράξας, Ὀλίθος, Στῆθος.) — 611. Ἡ ἰσῆς ἐν τῇ ἐκείνῃ. — 612. Ὁ Ἀριστοτέλης ἦτο δίκαιος (ἀδ - ρ - εἰς - τι - δ - εἰς - ἰσῆς - ἰσῆς Κῆος.)

613. Μένανδρος (μέν, Ἄνδρος.) — 614. Ἄθος (α, θός.) — 615. Ἄρτος - ἄρτος. — 616. Ἄρτων - ὄρων.

618. Β Α Ν ΑΡΑ ΒΟΙ ΦΥΤΟΝ ΙΟΓΑΙΟΣ ΕΥΒΟΕΥΣ ΟΑΙ ΗΕΡΙΣΤΕΡΑ ΙΩΟ Β Ν Ν

619-623. Διὰ τοῦ Η: Ἥλιος, ἕλιος, ἄθος, ἄθος, αἰάτω. — 624. ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (Λυσία, Ὑδάρηνος, Σοφοκλῆς, Ἀγχιμένων, Νυότακτος, Δουναβίς, Ροδανός, Ὀλιθος, Σύρια.) — 625. Ὁ φιλόσοφος ζῆ πτωχός διὰ νυκτοκλή πλοῦτος. — 626. Μὴ ἐπιθῆμι ἀδύνατα (μὴ ἐπὶ θῆ μι α - δυνά - τα.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξημετέθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεις δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδεις 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτερον 4.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελών: Ἄδεις δρ. 7—Χρυσῶδες δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεις δρ. 8—Χρυσῶδες δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀναλλάσσω κάρτες καὶ ἐπιστολάς με συνδρομίας καὶ συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως». Διευθύνται: Δανά Ν. Κ. Περτουνηζή, Κυπαρισσία.

Σύλλογος «Ἀνικητῶν» — Ἐξελέγησαν σύμβουλοι: Π. Σολομωνίδης, Μ. Μικροῦ, Π. Νικολαΐδης. Τρέψατε νὰ ἐγγραφῆτε μέλη!! Γράψατε: Γρίφων Σ. Ἀρσολῶν, Limassol (Chypre).

Ἔτις ἡ Σύλλογος «ΑΝΙΚΗΤΩΝ» ὑποστηρίζει τὸν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ καὶ τὸ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙΑΣ. ἀνεξαρτήτως κομματικῆς χροιάς.

Ἡλιοβασιλευσα, ἴσως: ἀ γιὰτι νὰ μοῦ εἶπῃς ψεύδεις; Ἐσῆρα, εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος. Στενημαχιστάκι

Ἀναλλάσσω κάρτες-ποστάλ πανταχόθεν. Πρῶτος καλλογὰς καὶ τοπεῖα. Διεύθυνσις: Fanny Demetriades, Bul. Cuzza 273, Braila (Roumanie).

Ἀναλλάσσω κάρτες-ποστάλ πανταχόθεν. Πρῶτος καλλογὰς καὶ τοπεῖα. Διεύθυνσις: Marie Cambani. Bul Cuzza 273, Braila (Roumanie).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στενημαχοῦ τοῦ Ἀνέμου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 2-8 Μαρτίου.

ΑΘΗΝΑΙ: Α. Π. Μαζοῦς, Γ. Ν. Πεζοπούλου, Α. Κ. Βουλγαρῆς, Γ. Μπαρῆ, Φ. Α. Σπῆς, Ἀθηναῖος Ἀστὴρ, Φιλόλαος, Ἄννα Χριστοφοῦ, Βασιλικὴ Σ. Φραντζή, Μ. Γ. Μαρμαρῆς, Σλαβονική Πόλι, Κ. Α. Μάφκος, Γ. Α. Κατσούτσος, Π. Α. Σχίζας, Ἑλένη Σπηλιοπούλου, Ἀσπας, Χ. Ν. Φραγγίσιος, Α. Α. Ἀργυρίου, Γ. Ν. Σελῆς, Φ. Ν. Σελῆς, Α. Ν. Παπαλάσης, Γ. Ε. Σμῆτος, Π. Η. Καραγιάννης, Πηλεῖρα Σπύρου, Ε. Ν. Βλάχος, Βιτωρία Α. Τσαγιάνη.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ε. Α. Παπαλουκάς, Α. Α. Παπαδημητρίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Χρ. Γκολφινούπουλος, Β. Α. Παπαβασιλείου.

ΒΟΛΟΥ: Πολυδώρα Γεωργίου.

ΓΑΛΛΕΣΙΔΙΟΥ: Κ. Μαστρογιάννης, Κ. Η. Παπαλάσης, Μ. Μ. Κουτσούκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Α. Γ. Τσακωνιάννης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Α. Γ. Μπαγδατούλου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Α. Γεωργίου, Γ. Α. Τσιμολιούπουλος, Ἡσὸς τοῦ Μοσχόβου.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Γ. Μορφῆς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Χ. Ἀρχιμανδρίτης, Γ. Ν. Λέβης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰουλιόσση Σαυθούλα, Νηρημία Σ. Α. Κεφαλάς, Α. Γ. Δουλλάς, Ἐλισάβετ Γ. Δουλλά, Παναγιώτης.

ΛΑΥΚΑΔΙΩΝ: Γ. Π. Κατσούγιαννης.

ΛΙΓΟΥΣΤΙΝΗΣ: Γ. Π. Στέργιος.

ΜΕΛΙΤΑΔΑΣ: Π. Η. Δημητριάδου, Βασιλικὴ Α. Παπαδοπούλου, Ν. Α. Παπαδοπούλου.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Α. Ἀδαμοπούλου, Γ. Κ. Κουτσούγιαννης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἐλένη Ε. Θεοδοφοπούλου, Β. Σωτηροπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Χαράλαμπος, Ν. Φοφολός, Π. Η. Εὐμορφόπουλος, Ἀνδριάντα Γ. Σπαραγγόπουλος, Ἀναστασία Α. Λέγγου, Ἡρώς Ἑλληνοπούλα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σ. Α. Κατάνης, Γ. Θ. Πανόπουλος, Π. Σ. Μιχαλάς, Ν. Α. Παπαζήσου, Γ. Θ. Γιαννοπούλου, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Γ. Ν. Γιαννοπούλου, Α. Ε. Κουρῆς, Φ. Μ. Παύλου, Γεωργιαννίδης, Α. Ε. Κούρῆς, Γ. Θ. Μπαβῆς, Σ. Β. Βαλ-Γερμανία, Κάτσο, Γ. Θ. Μπαβῆς, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Α. Σμῆτος, Ν. Α. Λύσιος, Α. Α. Δημητρίου, Β. Θ. Τσιμολιούπουλος, Ἀλεξανδρίνα Πηρία, Μαρία Καλαφάτη, Π. Σ. Δέμιτης, Γ. Α. Καλαφάτης, Σ. Γαμβέτας, Α. Σ. Λαγουδάκης, Ν. Σ. Ζωγραφίδης, Α. Α. Μπακοπούλου, Α. Ε. Τσάκας, Ε. Σ. Περασιανῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πατάνα, Πολυξένη Γ. Τόλια, Κ. Γ. Κοκκινατός, Ἀντιγόνη Α. Ζαῦμα, Γ. Α. Γιαννουλάτος.

ΡΥΠΙΟΥ: Ν. Γ. Σπαραγγόπουλος, Α. Β. Βεβῆς, Κατίνα Α. Καλλιτσάτου, Ἀνθούλα Α. Μπελοπούλου, Γ. Η. Βασιλειάνης.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ε. Γ. Αραβόπουλος, Φιλομήτωρ.

ΣΥΡΟΥ: Γ. Β. Μοραῆς, Ε. Π. Ἀγγελίδης, Θεοδῶρος Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατεμανῆ, Ἀθηνά Κ. Καλαθοπούλου.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Φλόρα Γιαννουσοπούλου, Ὀλγα Π. Γιαννουσοπούλου, Ἀνδρομάχη Κ. Σβάννα, Μαρίνα Τζουμπακά, Γ. Σ. Χριστοδούλου, Γ. Κ. Δελιγιάννης, Τ. Χ. Παπακωνσταντίνου, Γ. Ἀσπιδάκης, Καλλιόπη Νικητοπούλου, Α. Νικητοπούλου, Α. Κοντογεωργίου, Ν. Καραγιάννης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Σ. Μουδίας, Π. Α. Χαλβαντζῆς, Βασιλικὴ Φ. Λαγουδοπούλου, Πανελλήνιον Ὀνειαρον.

ΧΑΛΚΙΔΑΣ: Θ. Ν. Τζιμῆς, Γ. Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλον τὸν ἀνωτέρω τὸ ὄνομα ἐπέθηκεν εἰς τὴν πληροτέθειαν καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς πέντε: ΙΩΑΝΝΑ Θ. ΜΠΑΡΚΑ ἐν Ἀθήναις, ΜΙΜΗΣ Μ. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ ἐν Γαλαξιδίῳ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΣΤΕΡΓΙΟΥΣ ἐν Λιγούδιῳ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΠΡΙΜΑ ἐν Πελοποννήσῳ, ΤΑΚΙΣ Χ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ἐν Τριφυλίῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου 1916, Ἔτος 38ον. — Ἀριθ. 16

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ. (Συνέχεια)

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἦταν μαζεμένοι ἐστὶ μιτωσκότεινη σκηνῇ. Γενικὴ δυσθυμία ἐβασίλευε ἐν τῷ θέατρο καὶ ὁ Καντινιώ, μὲ τὸ θάρρος τοῦ ἐταίρου τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί τῆς θέλατε σήμερα τῆς δοκιμῆς; Ἦταν καμμιά ἀνάγκη;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ εἶπε τότε ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ὁ θεατάρχης ἐπέμενε νὰ μάθουν τὰ μέρη τους οἱ ἀναπληρωματικοί, γιὰτι πρόβλεπε, φαίνεται, τίποτε ἀποσιρτηγῆς ἠθοποιῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἀνακατευθῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς, ποῦ ἦταν καθισμένοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐστὶς ἀρέχλες καὶ στὸ τραπέζι, τὰ μόνον ἐπιπλά τῆς σκηνῆς, καὶ συνωμιλοῦσαν γὰ τὴν χθεσινὴ παράστασι. Τους ἀκούγε, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος ἐστὶ συνμιθία, ὄχι μόνον γιὰτι, σὰν μικρὸς καὶ ἀρχαίριος, δὲν εἶχε ἀκόμη πολὺ θάρρος μαζί τους, ἀλλὰ καὶ γιὰτι ὁ νοῦς του ἦταν πάντα ἐστὸ χθεσινὸ ἐπεισόδιον.

«— Τί ἀνοητία, ἐσυλλογίζετο, γὰ μὴν ὀρμήσω καὶ νὰ τὸν ξεμασκαρέψω μπροστὰ ἔστω τὸν κόσμον! Ὁ Καντινιώ δὲν θὰ εἶχε τώρα ἀμφιβολίας!..»

— Μικρὸ Δαλλινύ! Ἐμπρός, στὴ σκηνή! Εἶνε τὸ μέρος σου τώρα!.. Τὸν ἐκραξε ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς. Ἡ φωνὴ του τὸν ἐκάμε νάβῃ τῆς σκέψεως του καὶ, εὐπειθῆς πάντα, ἐπροσπάθησε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του καλῶς. Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως ἦταν φανερό, ὅτι δὲν εἶχε τὸ νοῦ του ἐστὶς δοκιμῆς.

Καὶ μόλις ἐτελειώσε τὰ λόγια του, ἔτρεξε πάλι στὸν Καντινιώ, ποῦ εἶχε τελειώσῃ κ' αὐτός, κ' ἐφυγαν ἀπὸ τὸ θέατρο μαζί. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς τραβούσε τώρα τὸν δάσκαλό του κατὰ τὴν προβλήτα, γιὰτι ἐγγουῦσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ κρατήσῃ τὴν χθεσινὴ του ὑπόσχεσι καὶ νὰ πάῃ στὸν Ὀμίλον νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν κόμητα Ρουσόσκη.

Ὁ Καντινιώ ὅμως ἐδίσταζε. Δὲν ἦταν εὐκόλον αὐτὸ ποῦ τοῦ ζητοῦσε ὁ μαθητῆς του. Μὲ παιὰ πρόφασιν θὰ πῆγαινε νὰ κάμῃ ἀνάκρισι γιὰ ἓνα τόσο σημαντικὸ ὑποκείμενον; Ἐκινδύνευε νὰ τὸν διώξουν.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Καντινιώ, βυθισμένοι ἐστὶ συζήτησί των, δὲν ἐπρόσεξαν ἕναν ἄνθρωπον ποῦ ἐκάθητο μέσα ἔστω καφενεῖο, ἀντίκρου στὸ θέατρο, κ' ἐφύλαγε ἐκεῖ μισὴ ὥρα, ὡς νὰ τοὺς ἰδῇ νὰ φεύγουν, κρυμμένοι ὀπίσω ἀπὸ τοὺς δαντελλένιους μερπεγτέδες μῆς μπαλκονόπορας.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ψευτοκόμητος Ρουσόσκη, δηλαδὴ ὁ Ἀγκλάς.

Καὶ μόλις εἶδε τοὺς δύο ἠθοποιούς νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σκηνῆς, ὁ κακούργος βγήκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ μπῆκε κ' αὐτός, ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδον, στὸ θέατρο. Ἐπέρασε θαρρετὰ τοὺς διαδρόμους καὶ τρύπωσε ἐστὶ σκοτεινὴ αἴθουσα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, ποῦ ἐκείνη τὴν ὥρα ἔκαναν τοὺς λογαριασμούς των, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἴσως τὸν ἐπῆραν καὶ γιὰ μέλος τοῦ παρισινοῦ

Ἐκείναι ἓνας ξηρὸς κρῆτος... (Σελ. 127 στ. 6.)